

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. D.
bytem X

zast. advokátem Mgr. Ondřejem Keharem
sídlem Radimova 136/27, 169 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. JMK 58878/2022, sp. zn. S-JMK 90449/2021/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. JMK 58878/2022, sp. zn. S-JMK 90449/2021/OD/Bo (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto

odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 5. 2021, č. j. ODSČ-45817/20-43 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupků se měl dopustit tím, že dne 2. 11. 2020 v 5:47 hod. v Brně na ul. Chirnova, ve směru jízdy od ul. Libušina třída směrem k ul. Petra Křivky, při odbočování vlevo na ul. Petra Křivky, ohrozil za sebou jedoucího řidiče vozidla Fiat, který jej již v tu dobu předjížděl. Popsaným jednáním způsobil dopravní nehodu, při níž došlo k ublížení na zdraví spolucestující z vozidla Fiat a vznikla hmotná škoda na zúčastněných vozidlech. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce. V něm zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Zabýval se souladem rozhodnutí o přestupku s právními předpisy. Konstatoval, že o zjištěném skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochybnosti. Následky spojené s dopravní nehodou způsobenou žalobcem nabyly pro poškozenou intenzitu ublížení na zdraví. Zabýval se příčinou, následkem, příčinnou souvislostí, zaviněním a správním trestem. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení neshledal rozpor s právními předpisy. Uloženou sankci shledal přiměřenou a odůvodněnou.

II. Žaloba

4. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami. Správní orgány nepostupovaly v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a nezjistily skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.
5. Dle § 17 odst. 5 písm. a) a e) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, pokud nemá před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, nebo v případě dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v totéž směru jízdy. Z protokolu o nehodě bylo zjištěno, že *„Povětrnostní podmínky v době ohledání jsou zhoršené mlhou, noční doba, zataženo. Veřejné osvětlení v místě není.“* Nepříznivé povětrnostní podmínky pak potvrzuje ve své výpovědi ze dne 8. 3. 2021 svědkyně R. Š., když uvádí, že *„V těch ranních hodinách byla strašná tma a mlha. Nebylo vidět na pár metrů před sebe i za sebe.“* Je tedy podle žalobce otázkou, jaký výhled před sebe měl řidič osobního vozidla Fiat ve chvíli, kdy započal a konal předjížděcí manévry; i dle svého vyjádření měl před sebou několik vozidel. Řidič vozidla Fiat nemohl vidět, jak dlouhá je kolona před ním, kolik je v ní vozidel a jakým směrem se s ohledem na případné zapnuté blinkry a blížící se křižovatku hodlají dále pohybovat. I přesto se řidič vozidla Fiat rozhodl celou kolonu aut před ním předjet.
6. Z výpovědi svědkyně paní R. Š. ze dne 8. 3. 2021 je zřejmé, že žalobce při odbočovacím manévru dával znamení o změně směru jízdy v dostatečném předstihu. Toto znamení však řidič vozidla Fiat zcela ignoroval, a to buď úmyslně nebo prostě jen s ohledem na povětrnostní podmínky směrové světlo vozidla žalobce neviděl nebo přehlédl. Podle žalobce

je proto otázkou, kdo je viníkem dané nehody, pokud řidič vozidla Fiat porušil zákonné povinnosti. S touto námitkou žalobce se žalovaný nevypořádal. Žalovaný se rovněž nevypořádal s argumentací žalobce týkající se postavení obou vozidel v okamžiku jejich střetu. Žalobce již byl v okamžiku střetu polovinou vozidla v levém jízdním pruhu.

7. Žalobce dále namítl, že správní orgány rozhodovaly na základě listin, které neodpovídají skutečnosti, resp. nebyly ze strany žalobce a svědkyně R. Š. nikdy podepsány, tj. nebyla potvrzena jejich správnost. Tyto listiny nebyly nikdy provedeny a jejich obsah není tedy možné v daném řízení použít. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že správní orgán provedl dokazování listinami obsaženými ve spisovém materiálu, kdy byly provedeny kromě jiného „*úřední záznam o vytěžení D., Š., B., B.*“ V úředních záznamech se uvádí, že konkrétní osoba byla poučena podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a že byla poučena podle zákona o některých přestupcích, a následně je zde uvedeno vyjádření dané osoby k nehodě. Minimálně u žalobce a svědkyně paní R. Š. se úřední záznamy nezakládají na pravdě, neboť se ani jeden z nich předmětných úkonů neúčastnil, nebyl tedy ani ze strany policie poučen, ani nepodal vysvětlení uvedené v konkrétním úředním záznamu. Jakákoliv komunikace s orgány policie ČR byla směrem k žalobci i svědkyni paní R. Š. poměrně skoupá. K žádnému „vytěžení“ uvedených osob ze strany policie ČR v den nehody a ani nikdy později nedošlo.
8. Pokud jde o povinnosti řidiče při odbočovacím manévru, žalobce v tomto ohledu odkázal na závěry Nejvyššího soudu v usnesení ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. 5 Tdo 10/2008.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že úřední záznamy jsou podklady pro rozhodnutí i pokud nejsou podepsány jednotlivými účastníky a pouze reprodukuji prostřednictvím policejního vyšetřovatele jejich jednotlivá sdělení k dané věci. Tyto záznamy mají určitou vypovídající hodnotu, nemůže na nich však být vystavěno rozhodnutí ve věci; k tomu však v posuzované věci nedošlo. Tyto úřední záznamy nejsou stěžejním důkazem ve věci. Jejich průkazní relevance stojí ve stínu pořízeného kamerového záznamu, který je stěžejním důkazem. Z tohoto kamerového záznamu je nade vší pochybnost zřejmý nehodový děj i samotná dopravní nehoda. A především okamžik, kdy žalobce započal dávat znamení o změně směru jízdy.
10. V posuzované věci nebylo zapotřebí soudního znalce, neboť na základě kamerového záznamu je patrné, jak k dopravní nehodě došlo. Tedy že žalobce se nepřesvědčil o situaci za sebou a ohrozil řidiče jedoucího za ním, vjel mu do jízdní dráhy v době, kdy tento řidič již žalobce předjížděl.
11. Z kamerového záznamu plyne, že v okamžiku, kdy dal žalobce směrové znamení vlevo (v 6,47:23 hod) s úmyslem odbočování, došlo ke střetu vozidel. Žalobce s největší pravděpodobností přehlédl, že je již v místě, kde hodlal odbočovat vlevo. Proto urychleně dal směrové znamení a započal odbočování bez toho, aby se přesvědčil o situaci za sebou ve zpětném zrcátku. Kdyby tak učinil, musel by vidět předjíždějící vozidlo. Kdyby se žalobce podíval do levého zrcátka, musel by registrovat dodávku již několik vteřin před střetem.
12. Není pravdivé tvrzení žalobce, že dával znamení o změně směru jízdy v dostatečném předstihu. Z pořízeného videozáznamu je jasné patrné, že žalobce začal dávat znamení o změně směru jízdy až v době, kdy začal odbočovat. O takovém průběhu dopravní nehody svědčí i poškození obou vozidel. Ke střetu vozidel došlo pravou přední částí dodávky do levých předních dveří žalobce. Kdyby se vozidlo žalobce z poloviny nacházelo v levém

jízdním pruhu, náraz by směřoval do prostoru zadních dveří. K příčinné souvislosti žalovaný uvedl, že v daném případě nemá smysl řešit, zda a co řidič předjíždějícího vozidla porušil, neboť to nemá vliv na vinu žalobce. Spoluzavinění by se mohlo projevit při ukládání sankcí, nicméně ty jsou uloženy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Ve věci bylo nadbytečné zabývat se na místě střetu vozidel polohou úlomků, střepů, provozní kapaliny atd. Na základě kamerového záznamu je zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností.

13. Žalobce v replice oponuje názoru žalovaného, že z kamerového záznamu je zjištělný přesný nehodový děj. V čase nehody panovaly špatné povětrnostní podmínky, byla tma, hustě pršelo a byla mlha. Videozáznam celou situaci zásadně zkresluje, neboť na něm mlha vůbec není patrná. Proto není jasné, zda žalobce vůbec mohl cokoliv ve zpětném zrcátku svého vozidla vidět. A zda řidič předjíždějícího vozidla přehlédl směrové světlo vozidla žalobce.
14. Žalobce nesouhlasí s tím, že by přesný nehodový děj byl zřejmý z videozáznamu, ani s tím, jak žalovaný nehodový děj na základě videozáznamu popsal. Žalobce má za to, že jeho vozidlo je na videozáznamu nezaměnitelně poprvé viditelné až v čase 6:47:21, kdy žalobce započal odbočovací manévr, tedy několik zlomků vteřiny před střetem s předjíždějícím vozidlem. V tu chvíli však již na vozidle žalobce intenzivně svítí brzdová světla, která způsobují to, že na videozáznamu není vidět zapnuté směrové světlo a ani není patrný moment, kdy směrové světlo bylo zapnuto, jak tvrdí žalovaný. Do té doby je na videozáznamu vidět pouze několik svítících brzdových nebo zadních světel, kdy však není možné určit, kterému vozidlu daná brzdová či zadní světla patří a zda tedy tato vozidla nezakrývají na záznamu vozidlo žalobce, a tedy i zapnuté směrové světlo žalobcova vozidla. Z videozáznamu není možné určit přesný okamžik, kdy žalobce začal dávat znamení o změně směru jízdy svého vozidla.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku ze dne 12. 12. 2020 a podkladové materiály Policie České republiky, tedy záznam o přijatém oznámení, úřední záznamy o „vytěžení“ žalobce, jeho spolucestující, řidiče předjíždějícího vozidla a jeho spolucestující. Prohlášení o udělení souhlasu s vydáním lékařské zprávy, lékařská zpráva, úřední záznam o podání vysvětlení svědka dopravní nehody. Protokol o nehodě v silničním provozu, schématický nákres dopravní nehody a CD obsahující videozáznam dopravní nehody a fotodokumentaci situace po dopravní nehodě.
16. Z videozáznamu plyne, že k dopravní nehodě došlo v noční, resp. brzké ranní době. Videozáznam byl nahrán svědkem dopravní nehody, který jel v koloně vozidel za oběma účastníky dopravní nehody. V čase 6:47:16 započíná řidič předjíždějícího vozidla předjížděcí manévr tím, že dává směrové znamení o změně směru jízdy. V čase 6:47:18 se předjíždějící vozidlo nachází v levém pruhu komunikace, ve kterém dále jede. V čase 6:47:22 dochází po vybočení vozidla žalobce z pravého jízdního pruhu k dopravní nehodě.
17. V rámci řízení před prvostupňovým orgánem byl k ústnímu jednání předvolán žalobce, jeho spolucestující, dále řidič předjíždějícího vozidla a jeho spolucestující. Žalobce se ústního jednání nezúčastnil. Ostatní osoby byly vyslechnuty jako svědci na ústním jednání dne 8. 3. 2021.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
19. Žaloba není důvodná.
20. Předně k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost je považována za závažnou vadu rozhodnutí ve věci samé, ke které je v rámci soudního přezkumu přihlíženo i z úřední povinnosti. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflektují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Takové vady soud v napadeném rozhodnutí neshledal.
21. Žalovaný vysvětlil, proč se dále nezabýval tím, zda došlo k porušení dopravních předpisů ze strany řidiče předjíždějícího vozidla. Konstatoval, že i kdyby řidič předjíždějícího vozidla porušil právní předpisy, nezabývá to žalobce odpovědnosti za přestupek. Žalovaný neignoroval argumentaci týkající se postavení obou vozidel v okamžiku jejich střetu, jak mu žalobce vytýká. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že umístění střepin z vozidel po nehodě nepovažoval pro zjištění skutkového stavu za rozhodné. Dospěl totiž k závěru, že skutkový stav, na jehož podkladě byl žalobce shledán odpovědným z naplnění skutkové podstaty přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, byl dostatečně zjištěn. A krajský soud se s tímto závěrem ztotožnil.
22. V řešené věci je především sporné, zda žalobce svým jednáním porušil § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž způsobil nehodu, při níž bylo jinému ublíženo na zdraví a byla naplněna skutková podstata přestupků podle § 125c odst. 1 písm. h) a k) zákona o silničním provozu. Dále je sporné, jaký vliv má případné protiprávní jednání řidiče předjíždějícího vozidla na odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek.
23. Dle § 125c odst. 1 písm. h) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „*v provozu na pozemních komunikacích způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.*“
24. Dle § 125c odst. 1 písm. k) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „*v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*“
25. Dle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že „*při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.*“
26. Z dikce § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu plyne, že po řidiči se požaduje současné splnění několika povinností. „*Řidič je povinen před samotným odbočením dát znamení o změně směru jízdy (povinnost první), současně při samotném manévru odbočování musí dbát zvýšené opatrnosti (povinnost druhá) a počínat si tak, aby neohrozil za ním jedoucí řidiče (povinnost třetí)*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. [2 As 67/2011–89](#)). V tomtéž rozsudku NSS konstatoval, že „[s] ohledem

na princip tzv. omezené důvěry platí, že bylo povinností žalobkyně patřičně se přesvědčit, zda není předjížděna jiným vozidlem, a to právě v rámci povinnosti dbát zvýšené opatrnosti, neboť to že domněle splnila všechny iniciační povinnosti před zahájením samotného manévru odbočení, neznamená, že neměla přiměřeně počítat s tím, že jiný účastník provozu na pozemních komunikacích může svou určitou povinnost porušit.“ V rozsudku ze dne 14. 7. 2016, č. j. [2 As 66/2016-32](#), pak NSS konkretizoval, že u povinnosti ověřit, zda jej před odbočením vlevo nikdo nepředjíždí „nelze po odbočujícím řidiči spravedlivě požadovat, aby stačil zareagovat, pokud by měl před odbočením neúměrně krátký časový okamžik, ve kterém by sice měl teoretickou možnost předjíždějící vozidlo upozorovat, avšak v praxi by to mohl být zrovna ten časový úsek, v němž sleduje situaci v protisměru.“ Správní orgány jsou proto povinny zabývat se tím, po jak dlouhou dobu měl řidič odbočujícího vozidla možnost předjíždějící vozidlo spatřit. A zda tato doba byla dostatečná pro možnost adekvátní reakce řidiče odbočujícího vozidla.

27. V posuzovaném případě se správní orgány zabývaly dobou, po kterou prováděl řidič vozidla Fiat před srážkou předjížděcí manévr a po kterou ho tedy žalobce mohl upozorovat. Prvostupňový orgán na základě videozáznamu shledal, že vozidlo Fiat do protisměrného pruhu vybočuje v čase 5:47:18. V levém jízdním pruhu jede asi 4 vteřiny a v čase 5:47:22 dochází ke střetu vozidel. Proto dospěl k závěru, že vozidlo Fiat muselo být pro žalobce viditelné. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobce měl dostatečný časový prostor pro kontrolu dopravní situace za jeho vozidlem. Tento závěr odpovídá např. i obdobnému závěru Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 5. 2020, č. j. 10 As 262/2018–29, který považoval i časový úsek tří sekund za dostatečný pro to, aby řidič před vlastním odbočením vlevo zkontroloval v levém zpětném zrcátku, zda není předjížděn. Na přijatém závěru nemění nic ani usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. 5 Tdo 10/2008, kterým argumentuje žalobce. Podmínka zvýšené opatrnosti totiž nevyžaduje, aby se řidič odbočovacího vozidla nepřetržitě průběžně díval za sebe. Žalobce se však měl v době 4 sekund předcházejících započetí jeho odbočovacího manévru alespoň jednou do zpětného zrcátka podívat.
28. V řešené věci se navíc nejednalo o komplikovanou dopravní situaci, neboť z kamerového záznamu plyne, že ani v protisměru, ani v ulici, kam měl žalobce úmysl odbočit, se žádná další vozidla nenacházela. Žalobce měl proto dostatečný časový prostor pro to, aby svou pozornost věnoval i dopravní situaci za svým vozidlem. Mohl a měl se tedy přesvědčit o tom, zda není předjížděn jiným vozidlem. Tuto povinnost žalobce nedodržel, čímž došlo k ohrožení řidiče vozidla jedoucího za ním a následně i k dopravní nehodě. Pokud žalobce namítal, že není jasné, jestli vůbec mohl ve zpětném zrcátku předjíždějící vozidlo pozorovat z důvodu mlhy, tato námitka není důvodná. Z kamerového záznamu je patrné, že mlha nebyla takové intenzity, aby žalobci znemožnila vidět rozsvícená světla předjíždějícího vozidla.
29. Klíčovým bodem argumentace žalobce je tvrzení, že není jasné, kdo způsobil dopravní nehodu. Řidič předjíždějícího vozidla měl žalobce předjíždět v okamžiku, kdy žalobce dával směrovým znamením najevo svůj úmysl odbočit doleva. Žalobce má za to, že řidič předjíždějícího vozidla porušil § 17 odst. 5 písm. a) a e) zákona o silničním provozu. K tomu lze nejprve s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2011, č. j. 2 As 106/2010-141, uvést, že zákon o silničním provozu v §17 odst. 5 taxativním způsobem vymezuje situace, ve kterých je předjíždění zakázáno, tj. řidič nesmí předjížděcí manévr vůbec zahájit. „Obecně platí, že nevyskytnou-li se v silničním provozu situace uvedené v odstavci 5 citovaného ustanovení, může řidič zahájit předjíždění, přičemž, při současném dodržení

ostatních povinností (§ 17 odst. 1 až 4 zákona), by mělo dojít k bezpečnému a plynulému předjetí.“ Z přednehodového děje, jak je zachycen zejména na videozáznamu, jakož i z místa, v němž k zahájení předjíždění ze strany řidiče vozidla Fiat došlo, nelze při zahájení odbočovacího manévru tohoto řidiče usuzovat na existenci situací, které by zahájení tohoto manévru zakazovaly. Je pravdou, že v tu dobu byla ještě tma a pršelo. Viditelnost však nebyla natolik snížena, aby nebylo možné předjížděcí manévr vůbec zahájit.

30. V reakci na vyjádření žalovaného k žalobě je nutno doplnit, že v posuzované věci nebylo postaveno najisto, zda žalobce před faktickým započítím svého odbočovacího manévru dával směrovým znamením najevo svůj úmysl odbočit doleva, resp. kdy takové znamení začal dávat. Krom kamerového záznamu správní spis obsahuje pouze protichůdné výpovědi osob cestujících ve vozidle Fiat a spolucestující žalobce. Tato skutečnost proto zůstala neobjasněna a nemohla tak být zohledněna (přičítána k tíži či ve prospěch). Na základě kamerového záznamu tedy skutečně nelze učinit závěr, že žalobce započal dávat znamení o změně směru jízdy až v okamžiku bezprostředně před srážkou vozidel, v tom lze žalobci přisvědčit. S ohledem na časový průběh přednehodového děje je však nepravděpodobné, že by žalobce dával znamení o změně směru jízdy již v okamžiku, kdy odbočovací manévr zahájil a prováděl řidič vozidla Fiat.
31. I kdyby tomu tak nicméně teoreticky bylo, příčinná souvislost mezi porušením § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu ze strany žalobce a dopravní nehodou je zcela zřejmá. Přičemž platí, že zavinění z nedbalosti není vyloučeno spoluzaviněním jiných osob, včetně poškozeného, je-li dána příčinná souvislost mezi porušením povinností ze strany přestupce a škodlivým následkem, tj. způsobením dopravní nehody, při kterém je jinému ublíženo na zdraví (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 4 Tdo 852/2013, obdobně usnesení ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. 8 Tdo 621/2011, či ze dne 15. 10. 2002, sp. zn. 3 Tdo 399/2002). Jak bylo uvedeno již v rozhodnutí o přestupku, příčinou střetu bylo zahájení odbočovacího jízdního úkonu vlevo ze strany žalobce v okamžiku, kdy se vozidlo Fiat nacházelo v jeho bezprostřední blízkosti v levém jízdním pruhu. O tom svědčí i fotodokumentace poškození vozidel (vozidlo žalobce bylo poškozeno na levé přední straně u řidiče).
32. Dle § 37 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne k povaze a závažnosti přestupku. Dle § 38 odst. e) zákona o odpovědnosti za přestupky je povaha a závažnost přestupku u fyzické osoby dána též druhem a mírou jejího zavinění. V posuzované věci by proto případná nižší míra zavinění žalobce (resp. spoluzavinění druhého řidiče) mohla mít vliv při určování výměry trestu. Žalobci však byl uložen trest při samé dolní hranici zákonné sazby. Jak správně konstatoval žalovaný, i pokud tedy řidič vozidla Fiat předjížděl žalobce v rozporu s dopravními předpisy, nemělo by to vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. na uložený trest.
33. Žalobce dále namítá, že úřední záznamy o „vytěžení“ jeho osoby a svědkyně R. Š. neodpovídají skutečnosti. Tyto úřední záznamy nejsou podepsány, žalobce ani svědkyně R. Š. se předmětných úkonů nikdy neúčastnili. Úřední záznamy, proti kterým žalobce brojí, jsou součástí podkladů policejního orgánu. Jedná se o podklady, kterými policejní orgán zprostředkovane reprodukuje výpovědi účastníků dopravní nehody a jako takové jsou podepsány policistou. Jedná se o jeden z podkladů pro rozhodnutí, který je součástí správního spisu. Nejedná se o klíčový důkazní materiál v posuzované věci, tím je především kamerový záznam. Uvedené osoby (kromě žalobce) navíc vypovídaly jako svědci při ústním

jednání před prvostupňovým orgánem. Žalobce sice namítá, že k „vytěžení“ jeho osoby a svědkyně R. Š. nikdy nedošlo, nenamítá však nic proti obsahu skutečností uvedených v úředních záznamech. Neuvádí, že by na základě těchto listinných důkazů správní orgány dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním. Tuto námitku proto soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neshledal ani jiná pochybení, pro která by měl napadené rozhodnutí zrušit.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 17. května 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně